

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zast. Mgr. Vítém Brožkem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalované: **Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky, Správa Chráněné krajinné oblasti České středohoří**, se sídlem Michalská 260/14, Litoměřice, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2010, č. j. 07030/CS/2009, řízení č. SR/0021/CS/10, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 11. 2012, č. j. 15 A 39/2010 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2010, č. j. 07030/CS/2009, řízení č. SR/0021/CS/10. Uvedeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Obecního úřadu Žim (dále jen „obecní úřad“) ze dne 16. 11. 2009, sp. zn. 2015/08, kterým obecní úřad na žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále též „osoba zúčastněná na řízení“) povolil dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), pokácení dřevin rostoucích mimo les a zároveň dle ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona žadateli uložil provést náhradní výsadbu v počtu 1 668 kusů dřevin.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Osoba zúčastněná na řízení v souvislosti se stavbou dálnice D8 – 0805, částí A – trasa dálnice Lovosice – Řehlovice, podala dne 19. 3. 2008 žádost o povolení kácení dřevin rostoucích

mimo les na pozemcích v katastrálním území obce Žim nacházející se v Chráněné krajinné oblasti České středohoří. Na základě této žádosti vydal obecní úřad rozhodnutí, jímž dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny povolil pokácení dřevin rostoucích mimo les a specifikovaných v tomto rozhodnutí, k čemuž také stanovil podmínky. Zároveň obecní úřad osobě zúčastněné na řízení uložil dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny provést náhradní výsadbu v počtu 1 668 kusů dřevin na parcelách v k. ú. Žim. Dle rozhodnutí obecního úřadu mělo být do 24 měsíců od právní moci rozhodnutí vysazeno na parcele p. č. 1208/1 – 15 ks jasanu, 10 ks jilmu, 50 ks lípy, 25 ks dubu zimního a letního, 30 ks javoru a 150 ks ovocných stromů (směs jabloň, hrušeň, doplňkově ořešák); na parcelách p. č. 1258/1 a 1259 – 20 ks jasanu, 30 ks lípy, 10 ks jabloně nebo třešně ptáčnice, 20 ks dubu zimního a letního, 10 ks jilmu, 130 ks ovocných stromů (směs jabloň, hrušeň, doplňkově ořešák) a 46 ks jeřábu; na parcele p. č. 1261/2 – 10 ks vrby, 10 ks jilmu, 50 ks lípy, 30 ks dubu zimního nebo letního, 20 ks jasanu, 30 ks javoru, 20 ks jabloně nebo třešně ptáčnice, 290 ks ovocných stromů (směs jabloň, hrušeň, doplňkově ořešák) a 40 ks jeřábu; na parcelách p. č. 11, 13/1, 13/2 a 18 – 5 ks lípy srdčité, 5 ks smrku, 5 ks buku lesního, 5 ks břízy bílé, 60 ks břecťanu obecného, 35 ks hlohyně, 35 ks pámelníku, 110 ks ptačího zobu, 30 ks pustorylu a 70 ks jalovce vodorovného; na parcele p. č. 629 – 20 ks sakury; na parcele p. č. 1214/3 – 30 ks ořešáku královského; na parcele p. č. 1115/4 – 8 ks jabloně, 8 ks hrušně, 8 ks švestky a 8 ks třešně. K náhradní výsadbě byly stanoveny podmínky. Konkrétně podle nich osoba zúčastněná na řízení měla zajistit odbornou péči o dřeviny po dobu pěti let, o provedení výsadby uvědomit obecní úřad do čtrnácti dní od realizace a po ukončení pětileté péče předložit konečný kontrolní protokol. Do správního řízení se dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny přihlásil i stěžovatel jako účastník řízení. K námitce stěžovatele podal obecní úřad žádost o výjimku ze zákona o ochraně přírody a krajiny k tomu, aby na území chráněné krajinné oblasti mohla být uložena výsadba geograficky nepůvodních druhů (pustoryl, jalovec vodorovný a sakura). Na základě jednání ze dne 4. 7. 2008 bylo Ministerstvem životního prostředí sděleno, že výjimka nebude udělena, neboť není potřeba z důvodu současné existence těchto nepůvodních druhů na území obce.

Proti rozhodnutí obecního úřadu podal stěžovatel včasné odvolání, ve kterém namítal, že podle závěrů schůzky starostů stavbou dálnice postižených obcí měl obecní úřad uložit výsadbu ve výši pětinasobku pokácených dřevin a nikoli cca dvojnásobku. Na parcelách p. č. 1208/1, 1258/1, 1259 a 1261/2 bylo místo přesného počtu dřevin uloženo vysadit směs několika ovocných dřevin, přičemž v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), není zřejmé, kolik kusů jednotlivých druhů je třeba vysázet. Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutím bylo uloženo vysadit nejméně tři geograficky nepůvodní druhy dřevin (pustoryl, jalovec vodorovný a sakura). Pro sázení těchto dřevin však bylo nutné opatřit výjimku dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť dle ustanovení § 26 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny je výsadba cizorodých dřevin kdekoliv na území chráněné krajinné oblasti zakázána. Rozhodnutím ze dne 24. 2. 2010, č. j. 07030/CS/2009, č. řízení SR/0021/CS/10, žalovaná podané odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí obecního úřadu.

III. Řízení před krajským soudem

Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel dne 17. 5. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). V první části žaloby se stěžovatel zabýval legitimací k podání žaloby, kterou dovozoval z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s čl. 9 odst. 3 a 4 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“), a z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel dále namítal nezákonnost rozhodnutí žalované, neboť došlo k porušení zákazu rozšiřování geograficky nepůvodních druhů dle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž k tomu byla vydána výjimka dle § 43 téhož zákona. Dle žaloby je nerozhodné, zda byla výsadba geograficky nepůvodních druhů uložena

pokračování

v intravilánu obce či v extravilánu, neboť zákaz rozšiřování těchto druhů se vztahuje na celé území chráněné krajinné oblasti. Není přitom ani rozhodné, zda se již tyto druhy na předmětném území obce vyskytují či nikoliv. Výsadba geograficky nepůvodních druhů tak nemohla být nikdy povolena, jejím povolením došlo k ohrožení veřejného zájmu. Žalovaná se nezabývala námitkami stěžovatele v jeho odvolání, v nichž uváděl, že zákon nelze obcházet účelovým výkladem. Tímto nesprávným výkladem žalovaná zabránila stěžovateli jako zástupci veřejnosti účinně chránit přírodu a krajinu. Ve vztahu k uložené výsadbě stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí není dostatečně určité a jednoznačné, neboť v něm nejsou uvedeny přesné počty některých dřevin, které mají být vysazeny. Nelze přitom až po skončení správního řízení na základě „volné úvahy“ nebo „dohadovacího“ řízení určovat jednotlivé počty předmětných dřevin. Stěžovatel tak má za to, že rozhodnutí je v rozporu s ustanoveními § 68 odst. 2, § 2 odst. 4, § 50 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť o konečné podobě (počtech) uložené výsadby se bude jednat mimo správní řízení bez stěžovatele, čímž bylo porušeno právo stěžovatele účastnit se správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Stěžovatel žalobou dále navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. V reakci na vyjádření žalované stěžovatel podal repliku, v níž blíže rozvedl již uplatněné žalobní námitky.

Krajský soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť rozhodnutí správních orgánů již bylo konzumováno. Dále zamítl i samotnou žalobu. Krajský soud dovodil aktivní žalobní legitimaci stěžovatele z ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., přičemž dále se věcně zabýval žalobními námitkami. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné, přičemž žalovaná se zabývala všemi námitkami i všemi rozhodnými a relevantními skutečnostmi. Krajský soud nepovažuje rozhodnutí obecního úřadu za nejednoznačné, neboť je z něj zřejmé, jaký druh stromů, kolik, kde a v jaké lhůtě má být vysázen. K námitce týkající se uložení výsadby geograficky nepůvodních dřevin krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení byla obecním úřadem podána žádost o vydání výjimky ze zákazu šíření geograficky nepůvodních druhů. Žalovaná žádost postoupila a doporučila udělení výjimky, neboť výsadba nepůvodních druhů měla být provedena v zastavěném území, na němž se tyto druhy tradičně historicky nacházejí. Na základě jednání se zástupcem Ministerstva životního prostředí pak bylo zjištěno, že výjimka udělena nebude z důvodu její nepotřebnosti. V posuzovaném případě měl zástupce Ministerstva životního prostředí za to, že by se nejednalo o rozšiřování geograficky nepůvodních druhů. Předmětné druhy byly totiž na území historicky přítomny. Krajský soud dále uvedl, že nelze vycházet pouze z gramatického výkladu zákona. Je třeba také vycházet z jeho smyslu a účelu. Na základě tohoto výkladu krajský soud dospěl v posuzovaném případě k závěru, že se jedná o zákaz navyšování počtu geograficky nepůvodních druhů nikoliv ve smyslu navyšování počtu jedinců, ale ve smyslu navyšování počtu nepůvodních druhů jako kategorie botanického případně zoologického systému. Závěrem krajský soud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě ani nebylo třeba žádat o výjimku a nedošlo k porušení zákazu dle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny.

IV. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost byla následně podáním ze dne 11. 1. 2013 doplněna.

Stěžovatel namítá nesprávné posouzení věci krajským soudem z teleologických, logických, historických a komparativních důvodů. Domnívá se, že je nelogické až absurdní, aby se na území jakékoliv chráněné krajinné oblasti uměle vysazovaly geograficky nepůvodní druhy dřevin, neboť takový postup je zřejmě v rozporu s účelem zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel také

zmiňuje prohlášení starostů obcí dotčených stavbou dálnice D8 – 0805, dle kterých budou usilovat o vysazování pouze původních druhů dřevin s péčí po dobu pěti let a v množství odpovídajícím pětinasobku kácených dřevin. Kasační stížnost dále poukazuje na charakteristiku chráněných krajinných oblastí, což jsou rozsáhlá území mimo jiné s významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů s hojným zastoupením dřevin. Je přitom zapotřebí udržovat a zlepšovat jejich přírodní stav a zachovávat a vytvářet optimální ekologické funkce. Je proto dle stěžovatele logické usilovat pouze o přirozenou výsadbu nehledě na rozlišování pojmů obnova a šíření geograficky nepůvodních druhů. Stěžovatel dále vyjadřuje obavu z toho, že by postupem, jaký zaujaly správní orgány, mohlo dojít k tomu, že na území zůstane jen jeden nepůvodní druh navěky a všude. Pokud v posuzovaném případě byly v intravilánu obce historicky přítomné nepůvodní druhy, neexistuje žádný logický ani zákonný důvod pokračovat v jejich výsadbě, zvláště mají-li být kompenzací za kácení mimolesních dřevin. Zákon o ochraně přírody a krajiny přitom zakazuje šíření geograficky nepůvodních druhů na území celé chráněné krajinné oblasti, odkaz žalované na intravilán obce tak stěžovatel považuje za nepřipadný. Kasační stížností dále srovnává situaci posuzovaného případu s lesními dřevinami. Odkazuje přitom na skutečnost, že v případě lesních porostů existuje snaha obnovit přirozenou skladbu v chráněné krajinné oblasti. Stěžovatel tedy považuje za nelogické, aby byly neustále uměle udržovány stavy geograficky nepůvodních druhů. Nelze je udržovat ani s odkazem na skutečnost, že tyto druhy zde byly historicky přítomny. Stěžovatel se ohradil proti Metodickému listu AOPK č. 2 z května 2005, v němž je uvedeno, že za rozšiřování nepůvodních druhů se nepovažuje výsadba okrasných dřevin na zahradách a v parcích v zastavených částech obcí. Vymezil se i proti publikaci *Ladislav Miko, Hana Borovičková a kolektiv, Zákon o ochraně přírody a krajiny, 2. vydání, Praha 2005*, kde je uvedeno, že za záměrné rozšiřování geograficky nepůvodních druhů se nepovažuje vysazování geograficky nepůvodních druhů v oblasti, kde se v současnosti již vyskytují a přirozeně se zde udržují.

Závěrem kasační stížnosti je namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se dle stěžovatele krajský soud dostatečně nelyžoval s argumenty stěžovatele týkajícími se ekologické újmy šířením geograficky nepůvodních druhů bez zákonné výjimky.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 5. 2. 2013, kterým se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem. Dle žalovaného namítané prohlášení starostů dotčených obcí bylo výsledkem konzultační schůzky představitelů samosprávy a nikoliv státní správy, která nebyla součástí správního řízení. Námitku týkající se jednoho nepůvodního druhu navěky a všude považuje žalovaný za irelevantní a zavádějící, přičemž se netýká projednávané věci. Porovnání posuzovaného případu s lesními porosty považuje žalovaný za irelevantní, neboť lesnické činnosti se řídí zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon) a v posuzovaném případě bylo rozhodováno o kácení nelesních dřevin dle zákona o ochraně přírody a krajiny. O výjimku dle ustanovení § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo ve správním řízení požádáno, nicméně zástupce Ministerstva životního prostředí obecnímu úřadu sdělil, že výjimka není potřeba. Konečně žalovaný uvedl, že rozhodnutí obecního úřadu již bylo konzumováno, dřeviny pokáceny a náhradní výsadba realizována.

Osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle ustanovení §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a dle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

pokračování

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, s výjimkou případů, kdy řízení před soudem bylo zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, z úřední povinnosti se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť pokud by tato námitka byla důvodná, nebyl by přezkum napadeného rozhodnutí možný. Nejvyšší správní soud po ověření výše uvedeného shledal, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nebylo stíženo žádnou výše popsanou vadou.

Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku v absenci vypořádání jeho obsáhlých námitek týkajících se nemožnosti šíření geograficky nepůvodních druhů rostlin ze strany krajského soudu. Napadený rozsudek se dle žalobce zabývá posouzením věci na pouhé půlstraně.

K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí a jejich náležitému odůvodnění Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námítka za liché, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60, ze dne 17. 1. 2008 č. j. 5 As 29/2007 – 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 – 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu se vypořádává se všemi vznesenými námitkami. Krajský soud dovedl, že se v posuzovaném případě pojmově nejedná o šíření geograficky nepůvodních druhů ale pouze geograficky nepůvodních jedinců. Aniž by Nejvyšší správní soud hodnotil obsahovou správnost tohoto závěru, je nutno konstatovat, že krajský soud přezkoumatelným způsobem nastínil, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěl. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tak nelze přisvědčit.

Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že žalobní námitka týkající se šíření geograficky nepůvodních druhů byla v řízení před krajským soudem námitka nepřípustná.

Občanské sdružení je právnickou osobou (§ 18 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném pro projednávanou věc; § 2 odst. 3 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění platném pro projednávanou věc). Právy náležejícími právnickým osobám ve vztahu k ochraně přírody a krajiny se zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), ve kterém uvedl: „*lze dovést poskytování ochrany i právnickým osobám, pokud jde o základní práva a svobody (Pl. ÚS 15/93). Nicméně na rozdíl od osoby fyzické se právnická osoba může domáhat ochrany jen takových práv chráněných Listinou základních práv a svobod, které odpovídají jejímu právnímu postavení, resp. pokud jsou svou povahou pro ni použitelná. Článek 35 Listiny základních práv a svobod zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů na právnické osoby vztahovat nelze. Je zřejmé, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které - na rozdíl od právnických osob - podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí.*“ Stěžovateli jako právnické osobě tedy právo na příznivé životní prostředí nenáleží.

Zákon v posuzované věci stěžovateli coby občanskému sdružení přiznává postavení účastníka správního řízení dle ustanovení § 70 a § 71 zákona o ochraně přírody a krajiny z důvodu ochrany a obhajoby zájmů veřejnosti na ochraně životního prostředí. Žalobní legitimace takového účastníka správního řízení je dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dána výlučně dle § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006 – 59). Ke stejnému závěru ostatně dospěl i krajský soud. Dle tohoto ustanovení *žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není ke žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, který jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.* Nenáleží-li stěžovateli hmotné právo na příznivé životní prostředí, nemohl být v řízení před správním orgánem dle zákona o ochraně přírody a krajiny zkrácen na svých hmotných právech, neboť není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného, o kterých bylo v posuzované věci rozhodováno. Zkrácen na svých právech tak dle současné judikatury zdejšího soudu mohl být stěžovatel pouze ve vztahu ke svým procesním právům (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 49/2002 – 41, ze dne 11. 12. 2008, č. j. 8 As 31/2008 – 72, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 251).

Krajský soud se žalobní námitkou stěžovatele týkající se šíření geograficky nepůvodních druhů na území chráněné krajinné oblasti dle výše uvedených závěrů nebyl oprávněn zabývat. Stěžovatele je v projednávané věci legitimován podat žalobu dle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., v souladu s tím může namítat pouze porušení svých procesních práv. Námitka týkající se uložení výsadby geograficky nepůvodních druhů zpochybňuje, zda se v posuzovaném případě o šíření geograficky nepůvodních druhů jednalo či nikoliv – což je otázka upravena hmotným právem. Krajský soud nebyl příslušný tuto otázku projednat, takový postup byl v rozporu s právem na spravedlivý proces a porušením zásady rovnosti stran (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud se správně zabýval námitkou nejednoznačnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť se jednalo o žalobní námitku procesního charakteru, přičemž Nejvyšší správní soud se ztotožnil s jeho závěrem o nedůvodnosti této námitky. Posouzení skutečnosti, zda obecní úřad v posuzovaném případě uložil náhradní výsadbu v rozporu s ustanovením § 26 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny, již však krajskému soudu v souladu s citovanou judikaturou nepříslušelo, tuto námitku měl vyhodnotit jako nepřijatelnou.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil ke zvážení, zda tato vada činí napadený rozsudek nezákonným, resp. zda výrok napadeného rozsudku ob stojí. „*V případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správním si orgány*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66).

V projednávané věci krajský soud žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou s tím, že vypořádal všechny řádně vznesené žalobní námitky a shledal je nedůvodnými. Námitku týkající se šíření geograficky nepůvodních druhů však měl krajský soud posoudit jako nepřijatelnou a nevypořádat ji věcně. I kdyby však krajský soud postupoval tímto způsobem, výrok rozhodnutí o zamítnutí žaloby by zůstal stejný, tj. na zamítnutí žaloby by správné označení uvedené námitky za nepřijatelnou nemělo vliv. Pokud by Nejvyšší správní soud pro uvedené pochybení napadený rozsudek zrušil a zavázal krajský soud právním názorem o nepřijatelnosti příslušné žalobní námitky, krajský soud by v novém rozhodnutí mohl změnit pouze odůvodnění, výrok by zůstal stejný, neboť

pokračování

ostatní námitky byly přípustné a nedůvodné a krajský soud je posoudil v souladu se zákonem. Zrušení rozhodnutí krajského soudu by za těchto podmínek odporovalo principu rychlosti a hospodárnosti řízení, tento postup by nebyl ani zájmu samotného stěžovatele, neboť by se jím pouze oddalovalo vydání konečného rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 – 66).

Nejvyšší správní soud tak pouze koriguje odůvodnění napadeného rozsudku v tom směru, že druhou žalobní námitku ohledně šíření geograficky nepůvodních druhů je třeba pro její nepřípustnost odmítnout. Námitka se týká posouzení hmotného práva, jehož zkrácení však stěžovatel jako občanské sdružení nemůže namítat. Ačkoliv se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se závěry vyslovenými krajským soudem k této otázce v odůvodnění napadeného rozsudku, s ohledem na výše uvedené může pouze konstatovat, že v projednávané věci se touto problematikou k námitce stěžovatele nelze věcně zabývat.

VI. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatele nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 4 s. ř. s., jež Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplýval důvod, pro který by měl být napadený rozsudek krajského soudu zrušen. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

